

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 40Ek/630/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122255835
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Šablová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2024:6122255835.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava - Staré Mesto, právne zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubáňiho 16, 811 04 Bratislava, konajúca JUDr. Andreou Cvikovou, advokátkou, proti povinnej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, XXX XX D., právne zast. JUDr. Michal Michalovčík, advokát, so sídlom AK Makovická 20, 089 01 Svidník, IČO: 42 230 691, o vymoženie 517,77 eur, vykonávanej súdnym exekútorom Mgr. MVDr. Pavol Koval', so sídlom exekútorského úradu Hlavná 137, 080 01 Prešov, pod sp. zn. 89 EX 368/22, o sťažnosti povinnej proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 40Ek/630/2022 zo dňa 16.11.2022, takto

rozhodol:

I. Sťažnosť povinnej proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 40Ek/630/2022 zo dňa 16.11.2022 **z a m i e t a**.

II. Oprávnenému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania o sťažnosti povinnej proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 40Ek/630/2022 zo dňa 16.11.2022 vo výške 34,87 eur.

o d ô v o d n e n i e :

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 27.02.2022 domáhal od povinnej vymoženiu 517,77 eur na základe exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku sp. zn. 352/08/15 zo dňa 09.06.2016 vydaného Slovenským arbitrážnym súdom, zriadeným Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov z.z.p.o. Súd vydal súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie dňa 13.04.2022.

2. Dňa 30.05.2022 doručila povinná súdnemu exekútorovi návrh na zastavenie exekúcie (v zákonnej lehote 15 dní odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie), ktorý odôvodnila tým, že rozhodcovská zmluva od počiatku smeruje k tomu, aby akékoľvek spory týkajúce sa zmluvy o úvere boli riešené výlučne v rozhodcovskom konaní, pričom možnosť voľby medzi všeobecným súdom a rozhodcovským súdom je len iluzórna. Rozhodcovská zmluva nebola osobitne, individuálne dojednaná, čo vyplýva najmä z tej predtlačenej (formulárovej) formy a teda v zmysle ust. 53 ods. 1 a 4 písm. r) a v spojení s ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka je táto rozhodcovská zmluva ako zmluvná podmienka neprijateľná a neplatná. Rozhodcovská zmluva je ďalej podľa názoru povinnej v zmysle ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka neurčitým a nezrozumiteľným právnym úkonom, nakoľko neobsahuje presnú špecifikáciu sporov riešených v rozhodcovskom konaní, z ktorých nie je jasné, ktorý konkrétny rozhodcovský súd bude prípadnú vec prejednávať, a v dôsledku toho je rozhodcovská zmluva neplatná. Ďalším prejavom neprijateľnosti je aj tzv. geografická neprijateľnosť miesta konania prejavujúca sa v tom, že sídlo rozhodcovského súdu je od bydliska povinnej neprímerane vzdialené proti miestne príslušnému súdu spotrebiteľa. Rozhodcovská doložka, na základe ktorej bol vydaný rozhodcovský rozsudok – exekučný titul je tak nemorálnou, neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka. Plnenie, ktoré sa vymáha v exekúcii, bolo priznané len v súkromnom procese, na základe absolútne neplatnej rozhodcovskej doložky, pričom táto je neprijateľná zmluvná

podmienka, ktorá spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, prieči sa dobrým mravom. Vzhľadom na uvedené má povinná za to, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe absolútne neplatnej rozhodcovskej doložky, a preto nemôže spôsobovať žiadne právne následky.

3. Oprávnený sa k návrhu povinnej na zastavenie exekúcie vyjadril. Vo svojom stanovisku uviedol, že okolnosti, ktoré nastali pred vznikom exekučného titulu mal povinný možnosť uplatniť v základnom konaní zákonom stanoveným spôsobom. Povinný však možnosť namietať tieto dôvody v základnom konaní nevyužil, ani nepodal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v lehote 3 mesiacov odo dňa jeho doručenia a to napriek poučeniu o tejto možnosti v rozhodcovskom rozsudku. Rozhodcovská zmluva nebola nikdy podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere, čo vyplýva z bodu 2 rozhodcovskej zmluvy, ale aj z práva na jednostranné odstúpenie od nej. Je samostatným právnym úkonom, ktorého uzavretie je možnosťou, ale nie povinnosťou. Povinný teda mohol nepristúpiť na uzavretie rozhodcovskej zmluvy, resp. aj jednostranne dosiahnuť zánik takejto dohody, a to bez vplyvu na uzavretie, resp. existenciu zmluvy o revolvingovom úvere. Na to, aby rozhodcovská zmluva bola považovaná za individuálne uzatvorenú, nemusí mať dlžník možnosť ovplyvniť znenie každého jej ustanovenia, ale postačí, ak môže rozhodcovskú zmluvu odmietnuť ako celok a tým zabezpečiť jej nezahrnutie do vzájomných právnych vzťahov. Navyše zmluva neobsahuje povinnosť postupovať výlučne prostredníctvom rozhodcovského konania pri riešení sporov, nezrovnalostí, nárokov atď. K tvrdeniu povinného, že rozhodcovská zmluva neobsahuje presnú špecifikáciu sporov riešených v rozhodcovskom konaní oprávnený uviedol, že podľa § 3 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní je zrejmé, že strany si môžu dohodnúť, že všetky spory medzi nimi môžu byť riešené v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovské konanie je ex lege v zásade písomné.

4. Uznesením sp. zn. 40Ek/630/2022 zo dňa 16.11.2022 súd návrh povinnej na zastavenie exekúcie zamietol. Predmetné uznesenie súd (v osobe vyššieho súdneho úradníka) odôvodnil tým, že rozhodcovská zmluva obsahuje možnosť riešiť spory cestou príslušného súdu v súdnom konaní alebo v rozhodcovskom konaní pred niektorým v zmluve uvedených stálych rozhodcovských súdov. Rozhodcovská zmluva má formu osobitnej zmluvy a má písomnú formu. Platnosť rozhodcovskej zmluvy sa posudzuje podľa ust. § 3 a 4 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Súd skonštatoval, že rozhodcovská zmluva je platne uzavretá a nemožno hovoriť ani o jej neplatnosti v zmysle ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože zákon č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy nevyžaduje pre platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy ani presnú špecifikáciu sporov riešených v rozhodcovskom konaní, ani voľbu konkrétneho rozhodcovského súdu, ktorý má spor následne v rozhodcovskom konaní rozhodnúť. K námietke týkajúcej sa právomoci rozhodcovského súdu exekučný súd uviedol, že Občiansky zákonník v ust. § 53 ods. 4 písm. r) účinnom v čase uzavretia zmluvy stanovuje, že za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Súd poukázal na to, že v zmysle predmetnej spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy sa akékoľvek spory medzi zmluvnými stranami budú riešiť buď cestou príslušného súdu v súdnom konaní alebo v rozhodcovskom konaní pred niektorým zo zmluvou konkretizovaných stálych rozhodcovských súdov. Spotrebiteľská rozhodcovská zmluva dáva zmluvným stranám na výber, či ich spor bude riešený v súdnom konaní alebo v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovskú doložku preto nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je absolútne neplatná. Na základe uvedeného súd považuje námietku povinnej o nedostatku právomoci rozhodcovského súdu z dôvodu založenia právomoci na absolútne neplatnom právnom úkone za neopodstatnenú. Spotrebiteľská rozhodcovská zmluva spĺňa aj podmienky stanovené v ust. § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka v aktuálnom znení. Predmetné ustanovenie stanovuje, že za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré umožňujú, aby bol spor medzi stranami riešený v rozhodcovskom konaní bez splnenia podmienok ustanovených osobitným zákonom, teda zákonom o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. K hlavným požiadavkám v zmysle zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, konkrétne v zmysle ust. § 3 ods. 2 platí to, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva musí byť písomná, obsahovo a formálne oddelená od spotrebiteľskej zmluvy a nesmie obsahovať dojednania, ktoré nesúvisia so spotrebiteľským rozhodcovským konaním. V zmysle ust. § 3 ods. 4 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní zároveň nesmie rozhodcovská zmluva obsahovať dojednanie o osobe konkrétneho rozhodcu. V zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní uzavretím spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy nesmie byť

podmienené uzavretie spotrebiteľskej zmluvy. Podľa § 3 ods. 6 uvedeného zákona nie je možné v rozhodcovskej zmluve vylúčiť možnosť spotrebiteľa po uzatvorení rozhodcovskej zmluvy obrátiť sa na všeobecný súd SR. Súd mal preskúmaním spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy za preukázané, že uvedená zmluva vymenované podmienky spĺňa. K námietke povinnej, že rozhodcovská zmluva nebola dojednaná individuálne súd uviedol, že v ust. § 53 Občianskeho zákonníka je obsiahnutá úprava neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Ide o podmienky, s ktorými sa spotrebiteľ mal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy, ale nemohol ovplyvniť ich obsah. Ustanovenie odseku 1 vyššie citovaného ustanovenia zakotvuje všeobecnú zásadu, podľa ktorej spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať také ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán neprospech spotrebiteľa, teda nesmie obsahovať neprijateľné podmienky, zároveň však v druhej vete upravuje podmienky, za splnenia ktorých sa na zmluvné ustanovenia nehľadí ako na neprijateľné. Zákon č. 575/2009 Z.z., ktorý novelizoval Občiansky zákonník s účinnosťou od 01.03.2010 zmenil znenie druhej vety tak, že rozšíril okruh zmluvných podmienok, ktoré nemožno považovať za neprijateľné. Okrem už predtým platného znenia, ktoré za neprijateľnú nepovažoval zmluvnú podmienku, ktorá bola dohodnutá individuálne, novela za neprijateľné nepovažovala ani zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne. V prejednávanej veci rozhodcovský súd odvodil svoju právomoc na vydanie exekučného titulu od rozhodcovskej zmluvy uzavretej medzi oprávneným a povinnou dňa 31.10.2013. Zo samostatne uzavretej rozhodcovskej zmluvy, ktorá nie je súčasťou zmluvy o revolvingovom úvere je zrejmé, že ide o medzi zmluvnými stranami dohodnutý spôsob riešenia možných sporov vyplývajúcich zo zmluvy o revolvingovom úvere. Skutočnosť, že spotrebiteľská zmluva, t.j. zmluva o revolvingovom úvere bola oprávneným vopred pripravená na predtlačenom tlačive, a teda spotrebiteľ ju nemal možnosť žiadnym spôsobom ovplyvniť ešte nezakladá predpoklad, že tomu tak bolo aj pri uzatváraní rozhodcovskej zmluvy. Aj keď bola rozhodcovská zmluva oprávneným ako veriteľom vopred pripravená pre dlžníka na samostatnom liste, do ktorého sa dopĺňajú požadované údaje, mala povinná možnosť túto odmietnuť bez toho, aby zmarila uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere. Takto uzavretá rozhodcovská zmluva nebráni spotrebiteľovi uplatniť svoje práva pred všeobecným súdom z dôvodu, že obsahuje alternatívne riešenie sporov, ktoré dostatočným spôsobom zabezpečuje spotrebiteľovi právo podať žalobu nielen na rozhodcovský, ale aj na všeobecný súd. Na základe uvedeného súd považoval rozhodcovskú zmluvu, ktorá založila právomoc rozhodcovského súdu vydať exekučný titul za individuálne dohodnutú, preto na ňu nebolo možné aplikovať ust. § 53 Občianskeho zákonníka o neprijateľných zmluvných podmienkach v spotrebiteľskej zmluve spôsobujúcich jej neplatnosť, a teda je platným právnym úkonom.

5. Proti uvedenému uzneseniu podala povinná v zákonom stanovenej lehote sťažnosť, ktorú odôvodnila tým, že vyšší súdny úradník absolútne rezignoval na princíp ochrany spotrebiteľa ako slabšej strany v zmysle čl. 16 CSP. Rozhodnutie nie je správne ani zákonné, vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu a tiež právne posúdenie veci je nesprávne. Povinná opätovne poukázala na to, že rozhodcovská doložka bola súčasťou predmetnej formulárovej zmluvy, pričom dojednanie rozhodcovskej doložky nebolo dôvodom uzatvárania zmluvy o úvere, teda takúto rozhodcovskú zmluvu nebolo možné ani odmietnuť. Rozhodcovská doložka je neprijateľná v zmysle ust. § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka obsahuje demonštratívny výpočet neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Z uvedeného je zrejmé, že dôkazné bremeno na preukázanie toho, že zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom boli dojednané individuálne, je na dodávateľovi. V prípade tzv. formulárových zmlúv navyše platí, že aj keď spotrebiteľ mal možnosť sa s nimi oboznámiť pred podpisom zmluvy je podstatné, či mohol ovplyvniť ich obsah. V tom spočíva dôkazné bremeno na dodávateľovi. Pritom nie je rozhodujúce, na akom mieste dohody sa nachádza rozhodcovská doložka. Povinnej ako spotrebiteľovi ale nebola poskytnutá možnosť neuzavrieť rozhodcovskú doložku súčasne so zmluvou o úvere. Túto podpísať musela spolu s ostatnými listinami v rámci formulárov. Nevedela ovplyvniť obsah zmluvných dojednaní tak, aby v prípade vylúčenia rozhodcovskej doložky s ňou dodávateľ uzavrel zmluvu o úvere. Táto rozhodcovská doložka tak svojím obsahom a formou spôsobuje nevyváženosť práv a povinností zmluvných strán v neprospech povinnej ako spotrebiteľa. Ak je rozhodcovská doložka (zmluva) neplatná, ide o rovnaký stav, ako keby rozhodcovská zmluva neexistovala, preto rozhodcovský rozsudok je nulitným aktom (paaktom). Dokazovanie nebolo vykonané dostatočne, dokonca z predložených listinných dôkazov ani exekučný súd nemohol prijať iný záver ako ten, že v prípade rozhodcovskej doložky šlo o formulár a ako taký v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Pokiaľ by bolo v danej veci aj vykonané riadne dokazovanie, bolo

by minimálne zistené, že nároky oprávnenej boli predmetom súdneho konania vedeného na Okresnom súde Svidník sp. zn. 4Csp/51/2017 – 50 a rozsudku zo dňa 04.10.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 10.04.2018, sp. zn. 17Co/18/2018, v rámci ktorých bolo určené, že úver zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500034201 zo dňa 31.10.2013 uzavretej medzi stranami sporu, teda medzi povinnou a oprávneným je bezúročný a bez poplatkov, tiež že zmluva o úvere obsahuje viaceré neprijateľné zmluvné podmienky. Tieto skutočnosti boli konštatované napriek tomu, že predtým bol vydaný rozhodcovský rozsudok, čo však nebránilo súdu ako prekážka už rozhodnutej veci, keďže takýto postup súd hodnotil ako postup s úmyslom obísť ochranu spotrebiteľa nespôsobilými ani prekážku litispendencie, ani prekážku rozhodnutej veci (res iudicata).

6. Oprávnený sa k sťažnosti povinnej písomne vyjadril. Vo svojom stanovisku uviedol, že v rámci exekučného konania možno preskúmavať okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu a nie okolnosti, ktoré existovali pred jeho vznikom. Okolnosti, ktoré nastali pred vznikom exekučného titulu mal povinný možnosť uplatniť v základnom konaní zákonom stanoveným spôsobom. Povinný však možnosť namietat tieto dôvody v základnom konaní nevyužil. Exekučný súd nedisponuje právomocou riešiť okolnosti, ktoré nastali pred vznikom exekučného titulu. Návrh na zastavenie exekúcie nepredstavuje ďalší opravný prostriedok proti exekučnému titulu a povinný by nemal mať možnosť namietat skutočnosti, ktoré opomenul a neuplatnil v základnom konaní. Oprávnený sa stotožnil so závermi súdu v napadnutom uznesení ohľadom posúdenia rozhodcovskej doložky. Povinná mala možnosť pred uzavretím zmluvy oboznámiť sa s obsahom všetkých podpisovaných dokumentov. Oprávnený zdôraznil, že prípadné nevyužitie práva povinného oboznámiť sa s obsahom toho, čo podpisuje, jeho nechalosť pri vstupovaní do záväzkového vzťahu a ľahkovážnosť pri podpisovaní predložených dokumentov nemôžu byť v prospech povinného a na ťarchu veriteľa. Povinný mal dostatok času oboznámiť sa so všetkými dokumentmi, ktoré podpisoval a všetkými právnymi úkonmi, ktoré robil. Jeho tvrdenia považuje oprávnený za účelové s úmyslom namietat nulitosť exekučného titulu a zastavenia exekučného konania. Povinnému bola predložená zmluva o revolvingovom úvere a rozhodcovská zmluva na samostatných listinách. Ide o dva samostatné právne úkony. Z obsahu oboch zmlúv nesporne vyplýva, že sú uzatvárané nezávisle a že uzavretie rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere. Oprávnený preukázal, že povinná rozhodcovskú zmluvu podpísať nemusela a mohla po jej uzatvorení a obdržaní peňažných prostriedkov bez uvedenia dôvodu od rozhodcovskej zmluvy odstúpiť, pričom by to nemalo vplyv na platnosť zmluvy o revolvingovom úvere. Rozhodcovská zmluva je uzatvorená individuálne, nemôže byť preto neprijateľnou podmienkou. Obe zmluvné strany majú v zmysle úpravy ich vzájomného vzťahu rovnaké práva a nie je možné hovoriť o žiadnej nerovnováhe. Ochrana spotrebiteľa smeruje k tomu, aby zmluvné strany mali rovnakú možnosť a postavenie v rovnakej, resp. porovnateľnej situácii. Čo sa týka predložených rozhodnutí súdu, zo žiadneho z nich nevyplýva, že by bol exekučný titul zrušený, preto sú pre dôvodnosť a oprávnenosť vedenia exekučného konania bez právneho významu.

7. V zmysle § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

8. V zmysle § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentrácii a intervencii sa nepoužijú.

9. V zmysle § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

10. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

11. Podľa ust. § 53 ods. 3 písm. f) bod 1 Exekučného poriadku súd návrh na vykonanie exekúcie zamietne, ak sa exekúcia má vykonať na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v spotrebiteľskom spore a spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nespĺňa podmienky podľa osobitných predpisov a podľa bodu 4 rozhodcovské rozhodnutie nespĺňa náležitosti podľa osobitného predpisu alebo nie je vykonateľné.

12. Podľa čl. 2 ods. 1 CSP právna istota je stav v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

13. Po preskúmaní veci súd dospel k záveru, že sťažnosť povinnej je potrebné ako nedôvodnú zamietnuť. Nad rámec skutočností uvedených vyšším súdnym úradníkom v napadnutom rozhodnutí súd udáva nasledovné:

14. V zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom v čase podpísania rozhodcovskej zmluvy /ďalej len „ZRK“/, rozhodcovská zmluva je dohoda medzi zmluvnými stranami o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo v inom právnom vzťahu, sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní.

15. V zmysle § 4 ZRK, rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve. Rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli. Nedodržanie písomnej formy rozhodcovskej zmluvy možno nahradiť vyhlásením zmluvných strán do zápisnice pred rozhodcom najneskôr do začatia konania o veci samej v rozhodcovskom konaní o podrobení sa právomoci rozhodcovského súdu. Obsahom zápisnice je rozhodcovská zmluva podľa § 3.

16. V zmysle § 43a ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia rozhodcovskej zmluvy /ďalej len „Občiansky zákonník“/, prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám, je návrhom na uzavretie zmluvy (ďalej len „návrh“), ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia.

17. V zmysle § 44 Občianskeho zákonníka, zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu.

18. V zmysle § 52 ods.1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

19. V zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

20. V zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

21. V zmysle § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

22. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie domáha vykonania exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok vydaný Slovenským arbitrážnym súdom zriadeným Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov z.z.p.o. sp. zn. 352/08/15 zo dňa 09.06.2016 vydaný v spotrebiteľskom spore. Z rozhodcovského rozsudku vyplýva, že rozhodcovský súd svoju právomoc vo veci konal odvodil zo spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy č. 8500034201 uzatvorenej dňa 31.10.2013 medzi oprávneným a povinným, ktorú vyhodnotil ako platnú, spĺňajúcu podmienky v zmysle § 3 a 4 zák. č. 244/2002 Z. z. tým, že obsahovala všetky povinné náležitosti vyžadované zákonom na jej platnosť. Konštatoval, že má danú právomoc na prejednanie a rozhodnutie veci.

23. Súd pri preskúmaní veci ďalej zistil, že povinný dňa 27.10.2013 v Stropkove podpísal predformulovanú „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru / Zmluvu o revolvingovom úvere“ č. 8500034201, v ktorej požadoval úver vo výške 1500 EUR, s požadovanou splatnosťou úveru v 42 splátkach, uviedol výšku mesačnej splátky, predpokladanú RPMN, priemernú RPMN, ročnú úrokovú sadzbu úveru, poplatok za poskytnutie úveru, celkovú čiastku revolvingu vrátane úrokov a účel úveru „kúpa /oprava auta“. Potvrdil, že si zmluvu prečítal, porozumel jej a uzavrel ju zo slobodnej vôle. Ďalej z uvedenej žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru vyplýva, že ju spísala za oprávneného ako „VFA“, konkrétna osoba viazaného finančného agenta. Následne ju podpísal oprávnený ako veriteľ a to dňa 31.10.2013 v Bratislave.

24. Súd sa ďalej zaoberal skúmaním Rozhodcovskej zmluvy č. 8500034201 zo dňa 31.10.2013, z ktorej odvodil rozhodcovský súd svoju právomoc vo veci konať a rozhodnúť. Z uvedenej rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že ju ako predformulovanú povinný podpísal v Stropkove dňa 27.10.2013 a oprávnený dňa 31.10.2013 v Bratislave, čím došlo k jej uzatvoreniu. Súd sa ďalej zaoberal aj obligatónnymi náležitosťami tejto rozhodcovskej zmluvy v rozsahu § 3 a § 4 ZRK. K uvedenému súd konštatuje, že rozhodcovská zmluva obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti. V zmysle čl. 2. Rozhodcovskej zmluvy, oprávnený vyhlásil, že jej uzatvorenie nie je podmienkou uzatvorenia a vykonávania Zmluvy o revolvingovom úvere uzatvorenej medzi oprávneným a povinným a ani iného zmluvného vzťahu medzi nimi. Dlžník nie je povinný prijať návrh tejto rozhodcovskej zmluvy zo strany veriteľa, pričom o tejto skutočnosti bol zo strany veriteľa jasne a zrozumiteľne informovaný. Následne, z čl. 5 spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že oprávnený a povinný sa dohodli, na tom, že: „akékoľvek spory, nezrovnalosti alebo nároky medzi zmluvnými stranami, vyplývajúce alebo súvisiace s ustanoveniami Zmluvy o RÚ, s porušením, ukončením, či neplatnosťou Zmluvy o RÚ, budú riešené cestou príslušného súdu v súdnom konaní alebo v rozhodcovskom konaní pred niektorým z nasledovných stálych rozhodcovských súdov podľa rokovacieho poriadku týchto stálych rozhodcovských súdov:“. Následne sú uvedené štyri rozhodcovské súdy. V ďalších článkoch 6. až 8., bol povinný poučený o možnosti odstúpiť od rozhodcovskej zmluvy do 14 kalendárnych dní od jej uzavretia, o následkoch podpisu rozhodcovskej zmluvy a bol poučený o význame a priebehu spotrebiteľského rozhodcovského konania.

25. V posudzovanom prípade správne vyšší súdny úradník posúdil zmluvný vzťah oprávneného a povinného ako spotrebiteľský v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. V súlade so skoršou rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu SR, ako i s poukazom na § 53 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, je zásadnou otázkou vo vzťahu k individuálnemu dojednaniu rozhodcovskej zmluvy, možnosť spotrebiteľa meniť jej obsah a nie iba možnosť ako celok ju prijať alebo odmietnuť. Z predloženej spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy je zrejmé, že ju povinný podpísal ako predformulovanú. Súd poukazuje na to, že predformulovaný obsah spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy (po jednotlivých jej ustanoveniach), povinný ako spotrebiteľ, s najvyššou pravdepodobnosťou ovplyvniť nijako nemohol a teda, že jej obsah so spotrebiteľom individuálne dojednaný nebol. Spotrebiteľská rozhodcovská zmluva však po formálnej stránke obsahuje všetky zákonom vyžadované obligatórne náležitosti a je podpísaná obidvoma zmluvnými stranami.

26. Exekučný súd je oprávnený a zároveň povinný v zmysle § 53 Exekučného poriadku skúmať pri každom exekučnom titule (nielen pri rozhodcovskom rozsudku) jeho formálnu a materiálnu vykonateľnosť. V prípade, ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, vyriešiť aj otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, t.j. či bola daná právomoc rozhodcovského súdu o veci konať a rozhodovať, či rozhodcovská zmluva spĺňa náležitosti podľa osobitného zákona, či rozhodcovské rozhodnutie bolo vydané rozhodcom a rozhodcovským súdom na to oprávneným a či je rozhodcovské rozhodnutie vykonateľné. Súd uvedené posudzuje najmä z rozhodcovskej zmluvy, rozhodcovského rozsudku, prípadne z iných listín tvoriacich prílohu podaného návrhu na vykonanie exekúcie. Rozsah prieskumnej činnosti exekučného súdu je teda obmedzený na to, či je exekučný titul vydaný orgánom oprávneným na jeho vydanie, či je exekučný titul materiálne a formálne vykonateľný a či sú oprávnený a povinný hmotno-právne legitimovaní z exekučného titulu. Exekučný súd nie je príslušný skúmať správnosť exekučného titulu z pohľadu hmotného práva ani preskúmavať právne posúdenie veci všeobecným súdom Slovenskej republiky, či rozhodcovským súdom a ani nijakým spôsobom nemôže zasahovať do práva priznaného v exekučnom titule. Exekučný súd na druhej strane, nie je však ani povinný vykonať bez preskúmania (v uvedenom rozsahu) každú listinu, ktorá mu je predložená ako exekučný titul. Exekučný titul ako listina vydaná oprávneným orgánom

musí mať predpísanú formu a obsah, z ktorého plynie určitej osobe povinnosť niečo v určitej dobe plniť, teda musí spĺňať náležitosti, ktoré sú jednak formálnej, alebo materiálnej povahy. Materiálne predpoklady vyjadrujú obsahovú určitosť exekučného titulu, podľa ktorého sa exekúcia vedie a to tak, aby práva, ale predovšetkým vynucované povinnosti, boli vo vykonávanom exekučnom titule určené presným a nepochybným spôsobom. Z exekučného titulu musí byť zrejmé, čo má byť exekúciou vynútené. Z hľadiska materiálnej vykonateľnosti preto musí každý titul obsahovať presnú individualizáciu oprávneného a povinného, presné vymedzenie práva a jemu zodpovedajúcu povinnosť na plnenie a presne stanovenú lehotu na plnenie (R 21/1981, s. 161, R 27/1984, s. 130, uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 18CoE/132/2013-35 z 26.06.2013). Práve tieto náležitosti robia exekučný titul vykonateľným. Iba rozhodnutie, ktoré tieto náležitosti nemá, nie je rozhodnutím vykonateľným a nemôže byť podkladom pre výkon exekúcie. Formálnu vykonateľnosť stanovuje predpis upravujúci konanie, v ktorom bolo rozhodnutie slúžiace ako exekučný titul vydané.

27. V tejto súvislosti súd považuje za vhodné zdôrazniť aj skutočnosť, že zriadenie rozhodcovského súdu je upravené zákonom, avšak neznamená to, že rozhodcovský súd je zriadený zákonom. Rozhodcovské súdy nepredstavujú zložku verejnej moci, ale ide o súkromnoprávne orgány. Ich právomoc nie je daná zvrchovanou mocou štátu, ale je odvodená od výslovnej a slobodnej vôle zmluvných strán takýmto spôsobom (alternatívnym k sporovému súdnemu konaniu) prejednať prípadný spor medzi nimi, pričom na základe takejto ich vôle uzavriú rozhodcovskú zmluvu, resp. rozhodcovskú doložku, v ktorej svoj súhlas vyjadria obe strany dohody. Voľá strán je teda rozhodujúca. Len ak je daná vôľa strán, môže byť daná právomoc súkromnoprávneho orgánu prejednať spor medzi nimi, v opačnom prípade by mohol akýkoľvek subjekt vydať rozhodnutie a prezentovať ho ako exekučný titul. Voľá strán pritom nesmeruje iba k dohode o spôsobe riešenia sporu v rozhodcovskom konaní, ako na to poukazuje oprávnený, ale smeruje aj k výberu konkrétneho rozhodcovského súdu.

28. Súd sa zaoberal aj otázkou, či rozhodcovská zmluva bola individuálne so spotrebiteľom dojednaná vo význame, či si jej uzatvorenie v predtlačenom znení, t.j. ako celok, povinný ako spotrebiteľ sám vymienil alebo nie, či mu bola daná možnosť takejto voľby. Súd konštatuje, že povinný nenamietal, že by spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu nemal záujem uzavrieť. Súd pritom posudzuje každú spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu individuálne a zo svojej úradnej moci (tzv. ex officio), t.j. bez súčinnosti, resp. bez vyjadrenia povinného k prejavu jeho vôle, ju môže posúdiť iba do určitej miery tak, aby na jednej strane poskytol spotrebiteľovi ochranu, ktorá mu z postavenia spotrebiteľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu s dodávateľom vyplýva a patrí, avšak za súčasného zachovania zákonných práv dodávateľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu a prejaviu jeho vôle ako jednej zo zmluvných strán. Súd nemôže z úradnej moci dospieť k záveru o tom, aké náležitosti mal samotný prejav vôle spotrebiteľa pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy, ktorá je inak právne perfektná a objektívne okolnosti jej uzatvorenia jednotlivo a ani vo svojom súhrne nenasvedčujú, že by tento, inak právne perfektný úkon, obchádzal zákon (zákon č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, Občiansky zákonník). V posudzovanom prípade súd konštatuje, že z predložených listín nič nenasvedčuje tomu, že by rozhodnutie povinného podpísať a tým uzatvoriť rozhodcovskú zmluvu ako celok a vymieniť si tak jej uzatvorenie, nebolo prejavom jeho vôle. Súd vychádzajúc z uvedeného, dospel k záveru, že spotrebiteľ nemusel rozhodcovskú zmluvu uzavrieť, mohol jej uzatvorenie odmietnuť bez toho, aby to malo vplyv na uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere.

29. Súd pri svojom rozhodnutí prihliadol aj na to, že ochrana spotrebiteľa zo strany súdu nemôže byť bezbrehá a nemôže zájsť tak ďaleko, že súd nahradí ešte aj vyjadrenie samotného spotrebiteľa o okolnostiach uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy a o náležitostiach prejavu jeho vôle, resp. prezumuje, že vôľa spotrebiteľa nebola daná. „Všeobecné súdny vrátane Ústavného súdu ochranu spotrebiteľov pustili už tak ďaleko, že títo nemusia niesť žiadne adekvátne dôsledky za svoje konanie, aj keď uzavriú akúkoľvek zmluvu, dokonca čokoľvek, čo sa prieči zdravému rozumu a to sa už dotýka samotnej podstaty a hlavne primeranosti práva, v dôsledku čoho spotrebiteľa z úradnej povinnosti zbavujú jeho zodpovednosti. Takýto postup orgánov ochrany práva je nielenže absolútne „nevýchovný, paternalistický, ale aj absurdný a v rozpore so zásadou rovnosti vigilantibus iura, neminem leadere.. ktoré by mali v podstate platiť aj pre „privilegovaného“ spotrebiteľa, opakom je potom neprípustné zvýhodňovanie dlžníka oproti veriteľovi, ktorému inak reálne hrozí riziko nevyhoženia ani len elementárneho nároku bez akékoľvek príslušenstva voči dlžníkovi, ktorý sa tak neoprávnene obohacuje na jeho úkor za asistencie súdov“ (dissent bývalého podpredsedu Ústavného súdu SR JUDr. Milana Lálíka k uzneseniu sp. zn. I. ÚS 547/2012-38 zo dňa 24.10.2013).

30. V tejto súvislosti súd poznamenáva, že rozsudkom Okresného súdu Svidník sp. zn. 4Csp/51/2017 – 50 zo dňa 04.10.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/18/2018 zo dňa 10.04.2018 bolo rozhodnuté o návrhu povinnej o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov a o určenie neprijateľných zmluvných podmienok (predmetom skúmania bola aj rozhodcovská zmluva). V rámci prieskumnej činnosti súd určil, že „úver zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 85000342201 zo dňa 31.10.2013 uzavretej medzi stranami sporu (PROFI CREDIT Slovakia s.r.o. a povinnou) je bezúročný a bez poplatkov. Súd zároveň určil, že zmluvná podmienka v Zmluve o revolvingovom úvere č. 8500034201 zo da 31.10.2013, uvedená v bode 8, ods. 8.1. v znení: „Predmetom tejto Dohody o poskytnutí služby je záväzok Veriteľa poskytnúť Dlžníkovi na jeho žiadosť o po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu poskytnutého na základe žiadosti/zmluvy, uzavretej medzi Veriteľom a Dlžníkom a záväzok Dlžníka zaplatiť Veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 eur a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 eur v prípade ak bude Dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je Veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu Dlžník udeľuje Veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť Dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto Dohody o poskytnutí služby je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Ďalej súd určil, že zmluvná podmienka v Zmluve o revolvingovom úvere č. 8500034201 zo dňa 31.10.2013 uvedenú v bode 8, ods. 8.4. v znení: odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok úveru je splatná dňom uzavretia tejto Dohody o poskytnutí služby. Veriteľ a Dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky Dlžníka voči Veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa článku 2.32. zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1. písm. a) tejto dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu poskytnutia úveru dlžníkovi podľa článku 2.3. zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy. Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok revolvingu je splatná dňom poskytnutia revolvingu Dlžníkovi. Veriteľ a dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky Dlžníka voči Veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky revolvingu podľa článku 4.2 zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy oproti pohľadávke Veriteľa voči Dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1 písm. b) tejto dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu uskutočnenia revolvingu podľa článku 4.3. zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy. Rozdiel bude uhradený na účet dlžníka uvedený v čl. 2 žiadosti/zmluvy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

31. Z uvedeného je zrejmé, že Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500034201 zo dňa 31.10.2013 vrátane rozhodcovskej zmluvy bola predmetom preskúmania všeobecným súdom, pričom súd vyslovil neprijateľnosť zmluvných podmienok vo vyššie uvedenom rozsahu. Oprávnená preto nenamieta výšku uplatneného nároku oprávneného v predmetnom exekučnom konaní, nakoľko ním požadovaný nárok len na zaplatenie zostávajúcej neuhradenej istiny pohľadávky korešponduje s vyššie citovanými rozhodnutiami všeobecných súdov (Okresného súdu Svidník a Krajského súdu v Prešove).

32. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti súd po individuálnom posúdení danej veci má za to, že oprávnený poskytol povinnému možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na riešenie prípadných sporov v rozhodcovskom konaní a z tohto návrhu bolo zrejmé, že sa v ňom nachádzali jasné a zrozumiteľné informácie, čo znamená riešenie sporov v rozhodcovskom konaní. K argumentácii povinnej, že možnosť voľby medzi všeobecným súdom a rozhodcovským súdom je len iluzórna súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR IV. ÚS 106/2023 – 12 zo dňa 21.02.2023 v ktorom súd uviedol, že „Okresný súd v súvislosti s posudzovaním platnosti rozhodcovskej zmluvy v podstatnom uviedol, že rozhodcovská zmluva bola uzatvorená ako formálne samostatný dokument od ostatných zmluvných dojednaní a nebola ani podmienkou uzatvorenia a vykonávania zmluvy o revolvingovom úvere, o čom oprávnený sťažovateľa informoval. Rozhodcovská zmluva bola individualizovaná vo vzťahu ku konkrétnemu dlžníkovi, číslo rozhodcovskej zmluvy zodpovedá číslu zmluvy o revolvingovom úvere uzatvorenej v ten istý deň medzi oprávneným a povinným, je osobitne datovaná a aj osobitne podpísaná povinným. Za predpokladu takéhoto koncipovania rozhodcovskej zmluvy okresný súd považovať toto zmluvné dojednanie za individuálne dojednané s dlžníkom, ktorý mal možnosť doložku neprijať a nepodpísať. Okresný súd taktiež poukazujúc na súvisiacu judikatúru na margo možného odstúpenia od zmluvy v podstatnom uviedol, že rozhodcovská zmluva obsahovala len 7 bodov a predpokladá sa, že povinný svojím podpisom vyjadril, že si ju prečítal. Keďže súčasťou textu bolo aj „bianco“ dôvod odstúpenia od zmluvy, je nemožné rozumne vyvodiť značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán,

ibaže by sme každého spotrebiteľa v tomto smere považovali za nespôsobilého poznať význam slova odstúpiť od zmluvy, akoby bol tento pojem výlučne právnym pojmom, ktorý sa nepoužíva v bežnom živote. Nadväzujúc na už uvedené, ústavný súd konštatuje, že sa nestotožňuje s tvrdeniami sťažovateľa, ktorý tvrdil, že okresný súd sa platnosťou rozhodcovskej zmluvy nezaoberal a podľa jeho názoru sa vysporiadal s danou sťažnostnou námietkou ústavne konformným spôsobom.“

33. „Na základe uvedených skutočností súd dospel k záveru, že uzavretie rozhodcovskej zmluvy nebolo podmienkou plnenia zo strany oprávneného a zároveň bod 7 rozhodcovskej zmluvy evidentne a bez akýchkoľvek pochybností dáva odpoveď na to, že rozhodnutie o tom, ktorý súd (všeobecný či rozhodcovský) bude v prípadnom spore rozhodovať, bola plne v rukách povinnej. Rozhodcovská zmluva, ktorej rozsah znenia nebol dlhší než jednoduché súdne rozhodnutie a ktorej znenie je jednoducho právnicko naformulované ľahko pochopiteľné a bez akýchkoľvek záľudností, nemôže súd vyhodnotiť ako zdanlivú „naoko“ zmluvu, kde výber konečného arbitra je len prakticky v moci veriteľa a teda nemôže túto rozhodcovskú zmluvu vyhodnotiť ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá má za následok nedostatok právomoci rozhodcovského súdu na prejednanie sporu, a teda že by predložený exekučný titul vyhodnotil ako paakt. Individuálnosť zmluvného dojednania je dodržaná i vtedy, ak spotrebiteľ môže bez uvedenia dôvodu určite dojednanie zrušiť. V tomto zmysle dodávateľ dáva slobodu spotrebiteľovi disponovať nielen obsahom určitej časti ich záväzku, ale vôbec existenciou určitej časti ich vzájomného vzťahu. Takáto participácia spotrebiteľa sa zdá byť oveľa rozumnejšia a zároveň praktickejšia pre účely plynulého obchodného styku, ako rukou spotrebiteľa písané znenie rozhodcovských zmlúv, ktoré snáď neskôr by boli rozhodovacou praxou súdov vyhodnocované ako úkony neslobodné, zneužívajúce nepriaznivé majetkové pomery žiadateľa úveru.

34. Na záver súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 527/2023-9 zo dňa 11.10.2023, v ktorom Ústavný súd SR odmietol ústavnú sťažnosť proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 42Ek/333/2021 zo 14.08.2023 (ktorým okresný súd sťažnosť povinného (proti uzneseniu o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie) ako nedôvodnú zamietol). Ústavný súd SR v uvedenom uznesení pritom uviedol, že cit. „nad rámec už uvedeného ústavný súd ešte konštatuje, že v právnom názore okresného súdu v napadnutom uznesení nevidí žiadny rozpor s princípom efektívnej ochrany spotrebiteľa. V predmetnom prípade mala sťažovateľka možnosť neuzavrieť rozhodcovskú zmluvu (ktorá bola jednoducho a zrozumiteľne formulovaná) bez toho, aby to ovplyvnilo uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere, ktorú chcela uzavrieť. Aj keby túto okolnosť nevyhodnotila efektívne v čase podpisov týchto zmlúv, mala k dispozícii dvojtýždňové obdobie, keď si to mohla v pokoji premyslieť a odstúpiť od rozhodcovskej zmluvy bez uvedenia dôvodu. Táto okolnosť je podľa ústavného súdu dostatočnou zárukou pre spotrebiteľa, aby „zmaril“ dodávateľovi možnosť rozhodcovského konania aj do budúcnosti, a teda ju v tomto kontexte nemožno považovať iba za možnosť „naoko“. Samozrejme, samotný spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom nevznikne v rámci tejto 14-dňovej lehoty, ale práve vypovedaním predmetnej rozhodcovskej zmluvy v tejto lehote spotrebiteľ efektívne zabráni dodávateľovi iniciovať rozhodcovské konanie, resp. spotrebiteľské rozhodcovské konanie kedykoľvek neskôr. Samotná skutková okolnosť iniciovania prípadného sporu zo strany dodávateľa nemôže byť sama osebe považovaná za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Je pravda, že pre spotrebiteľa by bolo výhodnejšie mať možnosť zastaviť či zrušiť rozhodcovské konanie po jeho iniciovaní zo strany dodávateľa (prípadne až po jeho ukončení, resp. po začatí exekúcie na základe takéhoto rozhodcovského rozsudku), ale účelom efektívnej ochrany spotrebiteľa nie je hľadanie čo najvýhodnejších alternatív pre spotrebiteľa (a čo najnevýhodnejších pre dodávateľa), ale efektívne vyrovnanie prirodzenej nerovnosti vo vzťahu medzi nimi, t. j. zabezpečiť, aby neobsahoval neprijateľné zmluvné podmienky. Inými slovami, vyrovnanie nerovnosti medzi dodávateľom a spotrebiteľom neznamena jej preklopenie v prospech spotrebiteľa, resp. v neprospech dodávateľa (toto by znamenalo pokračovanie nerovnosti iba v opačnom garde, pozn.). V tomto prípade teda podľa ústavného súdu bola okolnosť nepodmieneného podpisu osobitnej zrozumiteľne formulovanej rozhodcovskej zmluvy a následná možnosť vypovedať túto zmluvu v dvojtýždňovej lehote bez uvedenia dôvodu dostatočnou garanciou pre spotrebiteľa pre voľbu súdu, ktorý mal v budúcnosti riešiť prípadný spor medzi spotrebiteľom a dodávateľom. Takúto zmluvu zároveň nebolo možné posúdiť ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá by mala za následok nedostatok právomoci rozhodcovského súdu na prejednanie potenciálneho sporu medzi zmluvnými stranami. Na tom nič nemení ani okolnosť, že išlo o formulárovú zmluvu predloženú dodávateľom. Absolútna väčšina spotrebiteľských zmlúv (od zmluvy o hypotekárnom úvere po jednoduchú objednávku kníh v e-shope, pozn.) má totiž takúto formu.“

35. Na základe uvedených skutočností súd konštatuje, že z dokumentov nachádzajúcich sa v súdnom spise možno konštatovať, že rozhodcovská zmluva bola medzi oprávneným a povinným (v postavení spotrebiteľa) dojednaná individuálne a povinným individuálne vymienená v znení v akom jej uzatvorenie predformuloval oprávnený. Rozhodcovská zmluva preto podľa názoru konajúceho súdu, berúc do úvahy všetky vyššie uvedené skutočnosti, platne založila právomoc rozhodcovského súdu (v nej uvedeného) konať a rozhodnúť spor medzi oprávneným a povinnou, ktorý vznikol z medzi nimi uzatvorenej spotrebiteľskej zmluvy, z ktorej oprávnený svoje povinnosti už splnil. Teda aj rozhodcovský rozsudok, ktorý bol súdu predložený oprávneným v exekučnom konaní ako exekučný titul je v zmysle ustanovenia § 45 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku riadnym exekučným titulom, na základe ktorého možno viesť exekúciu, ktorý povinný dobrovoľne nesplnil, ktorý je vykonateľný aj po materiálnej aj po formálnej stránke, z ktorého je zrejmé, kto má plniť, komu má plniť, akú povinnosť a v akej lehote má plniť. Vzhľadom na uvedené, bolo potrebné sťažnosť povinného ako nedôvodnú zamietnuť.

36. Daný rozhodcovský rozsudok totiž zostal vykonateľný aj po vydaní rozsudku Okresného súdu Svidník sp. zn. 4Csp/51/2017 – 50 zo dňa 04.10.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/18/2018 zo dňa 10.04.2018 vo výrokovej časti, ktorou priznal nezaplatenú istinu pohľadávky zo zmluvy o revolvingovom úvere. Oprávnený v zmysle predmetných rozsudkov všeobecných súdov nemal nárok len na rozhodcovským rozsudkom priznané nároky nad rozsah neuhradenej istiny (napr. na úroky a poplatky). Z rozsudku Okresného súdu Svidník sp. zn. 4Csp/51/2017 – 50 zo dňa 04.10.2017 (konkrétne z bodu 33. jeho odôvodnenia) totiž vyplýva, že do jeho vydania povinná uhradila na úver sumu 766,48 eur a že z istiny 1 500,- eur bola odpočítaná suma 215,75 eur ako odplata za službu spočívajúcu v záväzku veriteľa poskytnúť po splnení ďalších podmienok na žiadosť dlžníka možnosť odkladu splatnosti splátok úveru. Po odpočítaní sumy 215,75 eur a úhrad povinnej 766,48 eur od sumy 1 500,- eur činí zostávajúca neuhradená istina úveru 517,77 eur, ktorej vymoženia sa oprávnený na podklade rozhodcovského rozsudku v tomto exekučnom konaní domáha. Povinná v návrhu na zastavenie exekúcie ani v sťažnosti nenamietala, že po vydaní exekučného titulu uhradila na istinu úveru ďalšie sumy, jej obrana sa zamerala len na neprijateľnosť rozhodcovskej zmluvy.

37. Vychádzajúc zo skutočnosti, že povinná neuviedla a nepreukázala v podanej sťažnosti žiadne skutočnosti odôvodňujúce zastavenie exekúcie v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu, súd podanú sťažnosť považoval za nedôvodnú a zamietol ju, pretože nezistil žiadny zákonný dôvod na zastavenie exekúcie.

38. V zmysle ust. § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

39. V zmysle § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

40. V zmysle § 199e vety prvej a druhej po bodkočiarku Exekučného poriadku ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene (§ 9 až 14 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby.

41. Keďže povinná iniciovala návrhom na zastavenie exekúcie exekučný spor s oprávneným, súd rozhodoval v súlade s § 199d a nasl. Exekučného poriadku aj o náhrade trov exekučného konania s tým súvisiacich.

42. Vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení Exekučného poriadku o trovách exekúcie, súd priznal oprávnenému trovy právneho zastúpenia z titulu právneho úkonu „vyjadrenie oprávneného k sťažnosti

povinnej“ a to vo výške 34,87 eur, pričom rovnako vychádzal z tarifnej hodnoty 517,77 eur (odmena za úkon právnej služby podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a/ v spojení s ust. § 13a ods. 2 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vo výške 17,43 eur + režijný paušál za rok 2022 vo výške 11,63 eur + 20% DPH vo výške 5,81 eur). Priznané trovy exekúcie podľa tohto uznesenia budú v prospech oprávneného voči povinnej vymáhané po právoplatnosti tohto rozhodnutia na základe vydaného dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie (§ 199d ods. 1 Exekučný poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku). (§